

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Obdo/15/2013                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7111221866                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.01.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Juraj Seman              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:7111221866.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne D. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX/XX, H., zastúpenej ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Rázusova 1, Košice, IČO: 36 588 725, proti žalovanému ADOS EM, s. r. o. so sídlom Komenského 43/72, Košice, IČO: 36 179 159, zastúpenému JUDr. Ondrejom Gajdošechom, advokátom, so sídlom Žižkova 6, Košice, o určenie neplatnosti uznesení, na dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu Košice č. k. 3Cob/134/2012-348 z 28. marca 2013, takto

### rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 67,88 eur na účet jeho právneho zástupcu.

### Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 30Cb/99/2011-240 z 24. februára 2012 určil neplatnosť uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti ADOS EM, s. r. o., so sídlom Komenského 43/72, Košice, IČO: 36 179 159, ktoré sa konalo dňa 27. júla 2011, a to uznesenia č. 2 o vymenovaní Bc. S. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. XX, H. do funkcie konateľky žalovanej spoločnosti s účinnosťou od 27. júla 2011 a uznesenia č. 3 o uložení povinností konateľke D. N. prístupníť najneskôr v lehote 5 dní od konania valného zhromaždenia spoločníčke Bc. S. P. v prevádzke spoločnosti ADOS EM, s. r. o., nachádzajúcej sa na Triede SNP č. 1 v Košiciach veci špecifikované vo výroku rozsudku, a to v rozsahu piatich po sebe nasledujúcich dní v čase od 8.00 hod do 16.00 hod. Žalobkyni priznal náhradu trov konania v celkovej sume 413,25 eur.

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa bola spoločníčkou a jedinou konateľkou v spoločnosti od jej založenia až do zvolania a uskutočnenia valného zhromaždenia dňa 27. júla 2011 o 8,30 hod. v sídle advokátskej kancelárie JUDr. V. A., L. 6, H., na ktorom došlo k ustanoveniu druhej konateľky v žalovanej spoločnosti, a to Bc. S. P. a prijatiu uznesenia o splnení povinností konateľky informovať spoločníkov o dianí v spoločnosti. Sporné mimoriadne valné zhromaždenie žalovanej spoločnosti (ďalej aj „žalovaný“) sa konalo na základe zvolania zo strany právneho zástupcu druhej spoločníčky Bc. S. P. z 8. júla 2011 s programom, miestom a

časom konania dňa 27. júla 2011 o 8,30 hodine na Ulici Žižkova 6, Košice, č. dverí 25. Túto pozvánku si žalobkyňa, ako spoločníčka a konateľka, prevzala dňa 16. júla 2011, teda 11 dní pred valným zhromaždením. Podľa názoru súdu, toto mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného bolo zvolané v rozpore so zákonom, pretože podľa ust. § 129 Obchodného zákonníka termín a program valného zhromaždenia treba oznámiť spoločníkom v lehote určenej spoločenskou zmluvou, inak najmenej 15 dní pred dňom jeho konania, pričom v danom prípade sa valné zhromaždenie uskutočnilo len 11 dní po doručení pozvánky žalobkyni ako spoločníčke a konateľke, ktorá sa valného zhromaždenia nezúčastnila, a teda bol porušený zákon, nakoľko nebola dodržaná zákonom stanovená lehota. V dôsledku nesprávneho postupu spoločníčky Bc. S. P. pri zvolaní valného zhromaždenia, ktoré sa konalo dňa 27. júla 2011 v sídle JUDr. V. A., sú uznesenia valného zhromaždenia prijaté na tomto zasadnutí neplatné pre nedodržanie formálneho postupu zvolávania valného zhromaždenia v zmysle ust. § 129 ods. 1 Obchodného zákonníka. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobkyňa D. N. sa v čase doručovania pozvánky na valné zhromaždenie v mieste doručovania nezdržovala a túto skutočnosť vopred oznámila žalovanému, pričom svojmu právnomu zástupcovi JUDr. G. dňa 8. júla 2011 vypovedala plnomocenstvo na zastupovanie. Žalobkyni tak postupom pri zvolávaní valného zhromaždenia bola odňatá reálna možnosť uplatňovať práva spoločníčky. Z uvedeného dôvodu okresný súd určil neplatnosť uznesení č. 2 a č. 3, ktoré boli prijaté na spornom mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného. Ďalej okresný súd uviedol, že ďalším dôvodom na určenie neplatnosti uznesenia č. 2 je to, že v zakladateľskom dokumente (spoločenská zmluva) žalovaného je ustanovený počet konateľov v spoločnosti (jeden) a tento počet konateľov mohol byť zmenený len zmenou spoločenskej zmluvy (čo bolo judikované aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/359/97 zo 04.03.1998 - R 37/1999). Teda, je síce pravdivé tvrdenie žalovaného, že v zmysle zákona, ako aj spoločenskej zmluvy je k vymenovaniu a odvolaniu konateľa potrebná jednoduchá väčšina hlasov spoločníkov prítomných na valnom zhromaždení, avšak ak dochádza zároveň aj k zmene počtu konateľov, je podľa názoru súdu potrebná aj zmena spoločenskej zmluvy, na ktorú je potrebný súhlas 2/3 všetkých hlasov spoločníkov, pričom v tomto prípade k takejto skutočnosti nedošlo, pretože uznesenie č. 2 o menovaní Bc. S. P. do funkcie konateľky bolo na valnom zhromaždení prijaté iba počtom hlasov 50, čo predstavuje 50% hlasov z celkového počtu hlasov spoločníkov. Čo sa týka mimoriadneho valného zhromaždenia, ktoré bolo zvolané na deň 27. júla 2011 o 8,00 hod. do sídla spoločnosti, tak z výpovedí svedkov JUDr. Z. X., Ing. H., JUDr. V. A. a Mgr. V. G. na pojednávaní dňa 24. februára 2012 je zrejmé, že ich výpovede sú diametrálne odlišné a rozporuplné, či sa vôbec dostavila druhá spoločníčka do sídla spoločnosti a mohlo sa následne konať mimoriadne valné zhromaždenie o 8,30 hod. v sídle V. A.. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení predložila zápis vyhotovený v sídle spoločnosti dňa 27. júla 2011 o 8,01 hod. o tom, že zvolávateľka Bc. S. P. sa nedostavila do sídla žalovanej spoločnosti. Žalovaný založil do súdneho spisu notársku zápisnicu Mgr. S. N. N 257/2011, Nz 32636/2011, NCRI 33435/2011 z 27. júla 2011 so zápisom o 7,55 hod. o dostavení sa pred sídlo žalovanej spoločnosti (Komenského 43, Košice), do ktorého sa však nebolo možné dostať napriek opakovaným zvoneniám a klopaniam na dvere s menovkou „N.". Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že v tejto časti konania nemôže jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností určiť pravdivosť skutočností uvádzaných svedkami a vyplývajúcich z predložených listín. Uvedené však nemá vplyv na samotné rozhodnutie vo veci samej, pretože súd určil neplatnosť uznesení č. 2 a č. 3, prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovanej spoločnosti, ktoré sa konalo dňa 27. júla 2011 o 8,30 hod. z iných vyššie uvedených dôvodov. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O.s.p. a zásady úspechu v konaní.

Na odvolanie žalovaného rozhodol Krajský súd Košice uznesením č. k. 3Cob/134/2012-348 z 28. marca 2013, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti zvolania mimoriadneho valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti konaného dňa 27. júla 2011, ako aj neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia o menovaní Bc. S. P. do funkcie konateľky a neplatnosti uznesenia o uložení povinností konateľke. Okresný súd napadnutým rozsudkom určil len neplatnosť uznesení valného zhromaždenia. Prvým dôvodom, pre ktorý podľa žalobkyne sú uznesenia neplatné, je tvrdenie, že predvolanie na mimoriadne valné zhromaždenie prevzala len 11 dní pred jeho konaním, pričom uvedenou skutočnosťou okresný súd aj odôvodnil svoje rozhodnutie. Výsledky doteraz

vykonaného dokazovania však túto skutočnosť jednoznačne nepreukazujú. Žalobkyňa mala mať v čase od 8. júla 2011 až do 15. júla 2011, t. j. v čase doručovania pozvánky vypísanú dovolenku a túto skutočnosť aj preukazovala. Okrem toho mala odvolať plnomocenstvo svojmu právnenému zástupcovi JUDr. S. G., ktorému bola pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie tiež doručená. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že právni zástupcovia oboch spoločníkov navzájom v ich mene komunikovali, t. j. zasielali si a prijímali písomnosti týkajúce sa konania valných zhromaždení. Za takejto situácie bude povinnosťou okresného súdu nepochybne zistiť, akým spôsobom a v akom rozsahu boli právni zástupcovia splnomocnení spoločníkmi na zastupovanie. Odvolanie plnomocenstva má vo vzťahu k tretej osobe právny význam len vtedy, ak jej toto odvolanie bolo oznámené (§ 33b ods. 5 Občianskeho zákonníka). Samotné uloženie zásielky na poštovom úrade nemá za následok fikciu doručenia. Bude preto potrebné skúmať, či predvolanie na mimoriadne valné zhromaždenie bolo riadne doručené oprávnenému právnenému zástupcovi. Ďalším dôvodom neplatnosti uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia mala byť podľa žalobkyne skutočnosť, že na rozhodnutie bola potrebná 2/3 väčšina, pretože išlo o zmenu spoločenskej zmluvy. Z článku 8 bodu 2 spoločenskej zmluvy vyplýva, že prvým konateľom spoločnosti ustanoveným zmluvou pri jej založení je žalobkyňa, pričom spoločenská zmluva neuvádza počet konateľov, resp. iné obmedzenia vo vzťahu k ich menovaniu alebo odvolávaniu. V takomto prípade valné zhromaždenie rozhoduje jednoduchou väčšinou hlasov prítomných spoločníkov (čl. 7 bod 5 spoločenskej zmluvy), pretože nejde o zmenu spoločenskej zmluvy. Okresný súd sa nedostatočne vysporiadal aj s rozpornými tvrdeniami o konaní mimoriadneho valného zhromaždenia v sídle spoločnosti dňa 27. júla 2011 o 8,00 hod. a s tým súvisiaceho ďalšieho mimoriadneho valného zhromaždenia zvolaného spoločníčkou, ktorá predložila ako dôkaz notársku zápisnicu. Je nepochybné, že notárska zápisnica je verejnou listinou, ktorá potvrdzuje určité skutočnosti a ak nie je preukázaný opak, aj pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje (§ 134 O.s.p.). Keďže spoločníčka dala podnet na začatie trestného stíhania pre krivú výpoveď a krivú prisahu proti svedkyňiam, ktoré mali byť v sídle spoločnosti v deň konania mimoriadneho valného zhromaždenia o 8,00 hod., bude vhodné zistiť výsledok v tejto trestnej veci a následne zhodnotiť vykonané dôkazy a vec po právnej stránke posúdiť v súlade so zákonom. Odôvodnenie rozsudku musí byť v súlade s ust. § 157 O.s.p a musí byť ním rozhodnuté o celej prejednávanej veci. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, a to v časti výroku, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I. z 24. februára 2012, ktorým bola určená neplatnosť uznesenia č. 2 mimoriadneho valného zhromaždenia žalovaného z 27. júla 2011 o vymenovaní Bc. S. P., nar. XX.XX.XXXX bytom E. XX, H. do funkcie konateľky žalovaného s účinnosťou od 27. júla 2011 a zároveň vec vrátená v tejto časti okresnému súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 237 písm. f/ O.s.p. s poukazom na to, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu sa jej ako účastníčke konania odňala možnosť konať pred súdom, ako aj s poukazom na to, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo vo svojej podstate zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ako dovolací dôvod dovolateľka uviedla ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., t. j. že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., ďalej ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t. j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K procesnej vade - odňatiu možnosti žalobkyňi konať pred súdom (ust. § 237 písm. f/ O.s.p.) podľa dovolateľky došlo tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a odvolací súd pri rozhodnutí o odvolaní prekročil medze svojej právomoci, pretože rozhodnutie okresného súdu v napadnutej časti zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. bez toho, aby na takýto postup boli splnené zákonom stanovené podmienky.

Podľa dovolateľky, odvolací súd rozhodnutie v dovolaní napadnutej časti riadne a presvedčivo neodôvodnil a dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom sa nevysporiadal s argumentmi žalobkyne v konaní. Hoci žalobkyňa na podporu svojich argumentov navyše označila konkrétne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, krajský súd ich existenciu nevzal do úvahy, nijako sa nevysporiadal s ustálenou opačnou rozhodovacou praxou a neuviedol, z akého dôvodu neobstoja

rozhodnutia vydané v obdobných veciach Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia odvolací súd vyslovil právny záver, ktorým je okresný súd viazaný, a to že ak v spoločenskej zmluve nie je výslovne uvedený počet konateľov číslom, pričom menom, bydliskom a dátumom narodenia je určený iba prvý a jediný konateľ spoločnosti pri jej založení, tak treba vychádzať z toho, že pri voľbe ďalšieho konateľa sa nevyžaduje zmena spoločenskej zmluvy a na jeho voľbu postačuje len jednoduchá väčšina hlasov prítomných spoločníkov. Pokiaľ teda odvolací súd svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodnil, je takéto rozhodnutie nepreskúmateľné a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ďalej dovolateľka uviedla, že odvolací súd v danej situácii nemohol rozhodnúť o zrušení rozsudku okresného súdu v dovolaní napadnutej časti podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p., pretože pre takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nemožno zistiť, v čom krajský súd videl splnenie zákonných podmienok pre zrušenie rozhodnutia okresného súdu v zmysle ním uvedených zákonných ustanovení. Krajský súd neuviedol ani to, v čom spočíval nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý zistil okresný súd vo vzťahu k uzneseniu č. 2. V danom prípade bol skutkový stav zistený vykonaním dôkazu - spoločenskej zmluvy žalovanej spoločnosti. Pre zistenie obsahu spoločenskej zmluvy nebolo a nie je potrebné vykonávať iné dôkazy. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. nemôže byť nesprávna interpretácia alebo nesprávna aplikácia právnej normy súdom prvého stupňa a ani nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaného dokazovania. Okresný súd pri svojom rozhodnutí aplikoval správnu právnu normu (§ 141 ods. 3 a § 110 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka). Odvolací súd okresnému súdu nesprávne použitie právnej normy vôbec nevytkol a rovnako okresnému súdu nevytkol ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o neplatnosť uznesenia č. 2 valného zhromaždenia žalovaného (pre nedostatočné kvórum). Odvolací súd svojím postupom znemožnil žalobkyni účinnú realizáciu jej procesných práv k novým právnym záverom krajského súdu o tom, že pre voľbu ďalšieho konateľa žalovaného postačuje jednoduchá väčšina, keďže žalobkyňa nemala možnosť vyjadriť sa k nim.

Okrem ust. § 237 písm. f/ O.s.p. je podľa dovolateľky dovolanie prípustné aj preto, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je vo svojej podstate zmeňujúcim rozhodnutím (ust. § 238 ods. 1 a § 239 ods. 1 O.s.p.), keďže v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa odvolací súd upravil odlišne práva a povinnosti vo vzájomných vzťahoch účastníkov konania a na rozdiel od rozhodnutia súdu prvého stupňa posúdil rozdielne aj okolnosti významné pre rozhodnutie veci.

Ďalej dovolateľka poukázala tiež na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pretože rozhodnutie je založené na právnom názore, ktorý je v priamom rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach. Uznesenie krajského súdu je preto rozhodnutím arbitrárnym a svojvoľným. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že v danom prípade postačovala na voľbu ďalšieho konateľa jednoduchá väčšina hlasov prítomných spoločníkov. Rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na ústavne nesúladnom výklade a aplikácii ust. § 110 ods. 1, § 127 ods. 4 a § 141 ods. 3 Obchodného zákonníka a je v rozpore s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a aj právnou teóriou (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obo/359/97 zo 04.03.1998, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/95/2002, ZSP č. 9/2004, resp. komentár k Obchodnému zákonníku od prof. Patakyovej a kol., z Vydavateľstva C.H.Beck 2008, str. 316-317). To, že označenie prvých konateľov ich menami je zároveň určením aj ich počtu vyplýva napr. aj z uznesenia Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 7Cmo/530/2008 (viď Právní rozhledy č. 20/2009, str. 747). Na základe vyššie uvedeného dovolateľka navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie Krajského súdu Košice v napadnutom rozsahu podľa ust. § 243b ods. 2, druhej vety O.s.p. zmenil tak, že potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 30Cb/99/2011-240 z 24. februára 2012 vo výroku, ktorým bola určená neplatnosť uznesenia č. 2 o vymenovaní Bc. S. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, H. do funkcie konateľky žalovanej spoločnosti s účinnosťou od 27. júla 2011, prijatého na mimoriadnom valnom zhromaždení žalovaného dňa 27. júla 2011, alternatívne aby rozhodnutie krajského súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si žalobkyňa uplatnila náhradu trov dovolacieho konania v sume 280,45 eur titulom trov právneho

zastúpenia a v sume 199 eur titulom náhrady súdneho poplatku za dovolanie.

K dovolaniu žalobkyne zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu uvádzané dovolateľkou v dovolaní nie je procesnou vadou konania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania (viď napr. R111/1998, 1Cdo/140/2009, 2MCdo/18/2008, 5Cdo/290/2008, 7Cdo/109/2011). Podľa názoru žalovaného, rozhodnutie odvolacieho súdu je dostatočne odôvodnené, nakoľko odvolací súd správne skonštatoval, že spoločenská zmluva žalovaného neuvádza počet konateľov, resp. iné obmedzenia vo vzťahu k ich menovaniu alebo odvolávaniu, na základe čoho správne uzavrel, že v takomto prípade valné zhromaždenie rozhoduje jednoduchou väčšinou hlasov prítomných spoločníkov. Obdobne ani prekročenie právomoci odvolacieho súdu v tom smere, v akom to naznačila dovolateľka, nezakladá prípustnosť dovolania proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolateľka pod tento dovolací dôvod opätovne uvádza iba nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k otázke, v čom súd videl odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a tiež k otázke, v čom súd videl nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Podľa jeho názoru, odvolací súd mal právomoc vec prejednať, teda svoju právomoc neprekročil a bol príslušný aj na jej prejednanie. Taktiež boli splnené aj podmienky pre zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p., pretože súd prvého stupňa síce aplikoval správnu právnu normu (§ 141 ods. 3 a § 110 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka), avšak opomenul aplikovať ďalšiu právnu normu, ktorú aplikovať mal (§ 33b odsek 5 Občianskeho zákonníka), k čomu sa odvolací súd vyjadril a zaujal právny názor. Pokiaľ ide o nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, odvolací súd uložil súdu prvého stupňa nepochybne zistiť, akým spôsobom a v akom rozsahu boli právni zástupcovia splnomocnení spoločníkmi na zastupovanie za účelom zistenia, či pozvánka na valné zhromaždenie bola žalobkyni riadne doručená. Nesúhlasí preto s tým, že žalobkyni bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko táto mohla riadne a bez prekážok uplatňovať všetky svoje procesné práva, ktoré si aj uplatňovala.

Žalovaný tiež nesúhlasil s tým, že je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 ods. 1 a § 239 ods. 1 O.s.p., nakoľko dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je rozsudkom, ale uznesením, a nedošlo ním k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale k jeho zrušeniu.

Podľa názoru žalovaného odvolací súd vec správne právne posúdil aj vo vzťahu k otázke kvóra potrebného pre menovanie konateľa valným zhromaždením, pričom k tejto otázke sa žalovaný podrobne vyjadril už v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, na ktorom v celom rozsahu zotrúva. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol. V prípade, ak by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, navrhol, aby dovolanie žalobkyne bolo zamietnuté ako nedôvodné. Zároveň si žalovaný uplatnil náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby v sume 60,07 eur a režijný paušál v sume 7,81 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (ust. § 240 ods. 1 O.s.p.), právne zastúpená v dovolacom konaní podľa ust. § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (odsek 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2), proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o

potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (odsek 3).

Dovolanie žalobkyne smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Z vyššie citovaného ustanovenia § 238 O.s.p. je zrejmé, že prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci nemožno vyvodiť, keďže odvolací súd vo veci nerozhodol rozsudkom, ale rozhodol uznesením.

Pretože v preskúmvanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 239 O.s.p., ktoré v odsekoch 1 a 2 taxatívnym spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Podľa ust. § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, tak je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (ust. § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (ust. § 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia, alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (ust. § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

V preskúmvanej veci smeruje dovolanie žalobkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ako to výslovne vyplýva z uznesenia odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v ust. § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Je preto zrejmé, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľky, že dovolaním napadnuté rozhodnutie (uznesenie) odvolacieho súdu je vo svojej podstate zmeňujúcim rozhodnutím, pretože to nezodpovedá výroku (enunciátu) uznesenia odvolacieho súdu. Tak, ako je vyššie konštatované, uznesenie odvolacieho súdu má povahu zrušujúceho uznesenia, a nejedná sa preto o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, t. j. uznesenie, ktorým by odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené by tak dovolanie žalobkyne bolo prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bolo napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vydané, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v ust. § 237 O.s.p. Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak je konanie, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, t. j. ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tejto istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O.s.p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti (ust. § 242 ods. 1 O.s.p.). V prípade, ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako aj v prípade, ak dovolanie nie je podľa ust. § 238, resp. § 239 O.s.p. prípustné. Teda, kým na vady taxatívne vymenované v ust. § 237 O.s.p. prihliada dovolací súd z úradnej povinnosti, to znamená aj vtedy, keď neboli dovolateľom výslovne namietané a bez ohľadu na to, či je dovolanie prípustné, tak dovolacie dôvody podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. preskúmava dovolací súd len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné, t. j. ak smeruje proti niektorému z tých právoplatných rozhodnutí

odvolacieho súdu, ktoré je podľa ust. § 238 alebo § 239 O.s.p. prípustné napadnúť dovolaním. Z uvedeného zároveň vyplýva, že ak dovolací súd zistí, že dovolanie je procesne neprípustné, nie je oprávnený skúmať, aj keby sa toho dovolateľ výslovne dožadoval, či odvolací súd posúdil prejednávajúcu vec po právnej stránke správne alebo či v konaní došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci dovolací súd nezistil žiadny dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O.s.p. Krajský súd Košice mal právomoc predmetnú vec prejednať a rozhodnúť (ust. § 7 ods. 1 O.s.p.) a bol na jej prejednanie a rozhodnutie aj (funkčne) príslušný ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 O.s.p.). Teda, v preskúmvanej veci dovolací súd nezistil vadu konania podľa ust. § 237 písm. a/ O.s.p., t. j. že by sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, keďže rozhodovanie sporu o určení neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia patrí do rozhodovacej právomoci súdu.

Osobitne sa dovolací súd zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p., keďže dovolateľka v dovolaní tvrdila, že jej ako účastníčke konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a odvolací súd pri rozhodnutí o odvolaní prekročil medze svojej právomoci, nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. bez toho, aby na takýto postup boli splnené zákonom stanovené podmienky.

Podľa názoru dovolacieho súdu, v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je arbitrárne a svojvoľné, pričom odôvodnenie rozhodnutia ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 1 O.s.p. Zároveň dovolací súd však uvádza, že prípadné nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a tým jeho prípadná nepreskúmateľnosť nezakladá vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ale iba tzv. inú vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (tzv. iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), ktorá však sama o sebe prípustnosť dovolania nezakladá, keďže nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v ust. § 237 O.s.p., teda ani vadou spočívajúcou v odňatí účastníkovi možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p.

Za vadu podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať ani tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd prekročil medze svojej právomoci tým, že napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. bez toho, aby na takýto postup boli splnené zákonom stanovené podmienky. Podľa názoru dovolacieho súdu, z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu sú zrejmé dôvody, pre ktoré odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s usmernením okresného súdu, v akom smere má v ďalšom konaní doplniť dokazovanie po skutkovej aj právnej stránke, jeho závery zhodnotiť a vo veci opätovne rozhodnúť. Tento dovolateľkou uvedený dovolací dôvod opätovne nezakladá vadu konania podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. a preto nezakladá ani prípustnosť dovolania. V tomto smere dovolací súd poukazuje na to, že podľa ust. § 237 písm. a/ O.s.p. prípustnosť dovolania by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. O takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, pretože určenie neplatnosti uznesení mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti patrí do rozhodovacej právomoci súdov (ust. § 7 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že prípadné nesprávne právne posúdenie veci je opätovne treba považovať za relevantný dovolací dôvod, ktorý však je možné úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní, avšak samo o sebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka v občianskom súdnom konaní. Teda,

ust. § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s odôvodnením súdneho rozhodnutia, vrátane právneho posúdenia veci.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolateľkou namietaná vada nezaťažila konanie odvolacieho súdu v zmysle ust. § 237 písm. f/ O.s.p., pričom dovolacím súdom neboli zistené ani iné vady konania v zmysle citovaného ustanovenia a prípustnosť dovolania tiež nemožno vyvodiť ani z ust. § 238 a § 239 O.s.p. Z týchto dôvodov dovolací súd procesne neprípustné dovolanie žalobkyne odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal skúmaním vecnej správnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (ust. § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Z uvedeného dôvodu dovolací súd priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v sume 60,07 eur (písomné vyjadrenie k dovolaniu) a jeden režijný paušál v sume 7,81 eur, t. j. celkom 67,88 eur podľa ust. §13a ods. 1 písm. c/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.